

VLADIMIR VLADIMIROVIĆ PUTIN

„Moje prvo mesto rada je bio KGB SSSR-a, spoljna obaveštajna služba, tamo smo vaspitavani na određeni način. Ovo vaspitanje se sastojalo u apsolutnoj privrženosti svom narodu i svojoj zemlji“.Ovako je odgovorio V.V. Putin na pitanje novinara tokom godišnje konferencije za novinare pre nekoliko godina.

Reči V.V. Putina ukratko i jezgrovito karakterišu ceo sistem KGB-a, sa stanovišta školovanja njegovih kadrova. Svaki službenik KGB-a SSSR-a, bio je apsolutno odan svom narodu i svojoj zemlji, a takva odanost je bila njen sastavni deo. Ljudi koji su svoju sudbinu povezivali sa organima državne bezbednosti od samog početka svoje službe znali su da to neće biti lako, ona je imala svoja ograničenja i posebne zahteve za ponašanje svojih zaposlenih. Da bi izvršili neke operacije, mnogi od njih su rizikovali živote i bili su spremni na žrtvu. Obaveštajac je profesija koja zahteva sve, od fizičke spremnosti do ovladavanja manirima svetskog bontona.

Uprkos činjenici da je u SSSR-u i Ruskoj Federaciji najviša nagrada za zasluge prema otadžbini titula Heroja Sovjetskog Saveza, nakon raspada SSSR-a, bivše republike SSSR-a nastavljaju da nagrađuju svoje heroje. U istoriji SSSR-a i organa KGB-a, postoje samo tri slučaja odlikovanja oficira KGB-a zvanjem Heroja Sovjetskog Saveza. Titula Heroja Sovjetskog Saveza iz redova zaposlenih u KGB-u dodeljena je obaveštajcima - Ričardu Zorgeu i Nikolaju Kuznjecovu, ali tek nakon smrti. Međutim, takvo odlikovanje u čitavoj istoriji postojanja KGB-a za vreme života i u vreme ostavke dodeljena je samo legendarnom sovjetskom obaveštajcu, Jermeninu po nacionalnosti – ilegalnom pukovniku Gevorku Vartanjanu (operativni pseudonim „Amir“) – jedinom od boraca „nevidljivog fronta“ koji je za života i u ostavci dobio zvanje Heroja Sovjetskog Saveza. Ilegalne obaveštajne aktivnosti Gevorka Vartanjana i njegove supruge Gohar nastavljene su u desetinama zemalja na različitim kontinentima oko 45 godina i ostaju uglavnom poverljive. Prema rečima kolega Gevorka i Gohar iz ilegalne obaveštajne službe, dostignuća Vartanjanovog dueta su toliko raznovrsna i sveobuhvatna da se nikada više neće desiti. Prema autoritativnim stručnjacima, Vartanjan je jedan od stotinu velikih svetskih obaveštajaca.

Sada da se ponovo osvrnemo na V.V.Putina.

U KGB-u je počela karijera budućeg predsednika Ruske Federacije V. V. Putina.

Sudbina bilo kog službenika organa državne bezbednosti SSSR-a, neraskidivo je povezana sa ovim sistemom, a rad u njemu ostavlja traga na celom načinu života čoveka.

O biografiji Vladimira Putina, može se naći vrlo malo dostupnih informacija. Rođen 7. oktobra 1952.godine u Lenjingradu u jednostavnoj radničkoj porodici. Nije dobro učio, a disciplina nije bila ona da se poželi - budući predsednik je do šestog razreda bio nasilnik i učio je za trojke, uprkos činjenici da je imao veliki potencijal, kojeg nastavnici pamte. Imao je dobro pamćenje i fleksibilan um, pokazivao je snagu karaktera, interesovao se za jezike, bio je energičan i bavio se sambo sekcijom. Kažu da je od detinjstva sanjao da radi u obaveštajnoj službi. Stoga je sve svoje napore usmerio da se zaposli u KGB-u.

Pohađao je osmogodšnju osnovnu školu, zatim završio srednju školu sa hemijskog smera, zatim pravni fakultet Lenjingradskog državnog univerziteta Ždanov. U studentskim godinama pridružio se redovima Komunističke partije KP Sovjetski Savez. Kao student upoznao je I Anatolija Sobčaka, koji je tada bio vanredni profesor na Lenjingradskom državnom univerzitetu.

1975. godine, nakon dobijanja diplome, poslat je na službu u Komitet državne bezbednosti. Iste godine dobio je čin starijeg poručnika pravosuđa u sistemu teritorijalnih organa KGB SSSR-a, nakon što je završio kurseve obuke za operativno osoblje.

Godine 1977. Vladimir Putin je radio na kontraobaveštajnoj liniji rada u istražnom odeljenju KGB-a Lenjingradske oblasti. Godine 1979. završio je šestomesečni kurs na Višoj školi KGB-a u Moskvi i vratio se u rodni grad.

Godine 1984-te, sa činom majora, Putin je poslat na obuku na Institut KGB SSSR-a sa diplomom spoljne obaveštajne službe. Tamo je Vladimir Vladimirovič nastavio da uči nemački jezik i bio je obučen za službu u DDR-u(istočna Nemančka) i prebačen u Prvu glavnu upravu (spoljna obaveštajna služba). Specifičnosti nastave formirale su mu znanja I jezika , koja odgovaraju nivou izvornog govornika. Tako se ostvario san Peterburškog malog dečaka, koji je čitavo svoje detinjstvo bio inspirisan I zadivljen filmovima o obaveštajcima.

1985-1990.godine Putin je prikriveno radio u DDR-u u Drezdenu– bio je direktor **Drezdenske kuće prijateljstva SSSR-DDR**. Ubrzo je unapređen u čin potpukovnika i postavljen na mesto višeg pomoćnika načelnika odeljenja. Godine 1989. Vladimir Vladimirovič je odlikovan bronzanom medaljom „Za zasluge u Nacionalnoj narodnoj armiji DDR-a“.Vrativši se u otadžbinu, nakon što je završio službeni put u inostranstvu, nastavlja da služi u Lenjingradskom odeljenju KGB-a i poslat je da radi na Lenjingradskom državnom univerzitetu kao pomoćnik rektora za međunarodne poslove.

„Rado sam otišao „pod krov“ Lenjingradskog državnog univerziteta da bih napisao doktorat, video kako je tu, a pomišljao možda i ostanem da radim na Lenjingradskom državnom univerzitetu. Tako sam 1990. godine postao pomoćnik rektora Univerziteta za međunarodne odnose “, prisetio se Putin.

Gradonačelnik Sankt Petersburga je 90-ih godina bio Anatolij Sobčak, kome je preporučeno da Putina uzme kod sebe da radi, a 1990. godine postao je savetnik Sobčaka, a sa prelaskom na novi posao podnosi izveštaj I zahvet za „izlazak,, iz KGB-a SSSR-a. Na novom mestu povereno mu je mesto predsednika komiteta za spoljne odnose administracije Sankt Petesburga, a Putin je 1994. godine postavljen za prvog zamenika predsednika vlade Sankt Petersburga, zadržavši svoju prethodnu funkciju. Godinu dana kasnije, bio je na čelu regionalnog ogranka stranke NDR („Naš dom je Rusija“).

Za 1993. godinu vezuje se prvi skandal sa nestankom najveće zaplene kokaina u Ruskoj Federaciji. Prebeg KGB-a je 2015. u svom svedočenju direktno optužio Putina za umešanost u ovaj prljavi posao. I da je Litvinjenko likvidiran 2006. upravo zbog dokaza vezano za ovaj skandal koji je obeležio Putinov put ka moći.

Putin je za tri godine napredovao od zamenika direktora za predsedničke poslove do sekretara Saveta bezbednosti. 1996. godine, nakon neuspeha Sobčaka na gubernatorskim izborima, Vladimir Vladimirovič je pozvan u Moskvu na mesto zamenika šefa predsednika Ruske Federacije. On i njegova porodica su se preselili u Moskvu. Putin je nadgledao pravno odeljenje i upravljanje ruskom imovinom u inostranstvu.

U proleće 1997. Vladimir Putin je postavljen za zamenika šefa Predsedničke administracije Ruske Federacije, zamenivši Alekseja Kudrina.

U leto 1998. bio je na čelu FSB Rusije, a na jesen je uspešno reorganizovao strukturu. Šest meseci kasnije, Vladimir Putin je preuzeo funkciju sekretara Saveta bezbednosti Ruske Federacije dok je zadržao svoju poziciju u FSB. U avgustu 1999. predsednik Boris Jelcin je imenovao Vladimira Putina za premijera Rusije.

Vladimir Putin je 1997. godine odbranio doktorsku disertaciju iz ekonomije na Rudarskom institutu u Sankt Petersburgu. Naziv rada je „Strateško planiranje reprodukcije mineralnih osnovnih resursnih baza regiona u okolnostima formiranja tržišnih uslova (Sankt Petersburg i Lenjingradska oblast).

A, poslednjeg dana 1999.godine, Jelcin podnosi ostavku i postavlja Putina za vršioca dužnosti predsednika. Dobio je simbole moći, uključujući "nuklearni kofer". Prema njegovim rečima, to mu nije bila laka odluka.

Posle pobede na predsedničkim izborima 2000. godine, Vladimir Putin je gotovo neprekidno bio predsednik Rusije, ne računajući pauzu 2008-2012, kada je bio premijer Ruske Federacije.

U martu 2000. godine, Vladimir Putin je izabran za predsednika i stupio je na dužnost 7. maja. Zatim 14. marta 2004. ponovo je izabran za drugi mandat. On je 7. maja 2008. godine predao vlast bivšem šefu predsedničke administracije Dmitriju Medvedevu. Od 2011. godine V.V. Putin je predsednik Rusije. 2012. Putin ponovo pobeđuje na predsedničkim izborima i po treći put preuzima dužnost šefa države. Vladimir Vladimirovič Putin je takođe opet 18. marta 2018. ponovo izabran za predsednika Ruske Federacije.

U novembru 2010. Putin je bio na 4. mestu liste najuticajnijih ljudi na planeti prema časopisu Forbs. Inače, već u novembru 2011. Vladimir Vladimirovič je zauzeo drugo mesto po Forbsovoj oceni.

Putin ima dve ćerke, Jekaterinu i Mariju. Oženio se 1983. godine, a 2013. su se razveli. Želja da se okonča 30-godišnji brak bila je obostrana.

Predsednik Ruske Federacije Putin nije poliglota, ali govori nekoliko jezika. Gotovo tečno govori nemački. Prema njegovim rečima, dobro govori engleski, a uči francuski i kineski. Kineski ga je učila njegova ćerka Katerina, još iz vremena univerziteta, gde je i ona učila kineski na prilično visokom nivou. Pretpostavlja se da Putin zna mnogo više kineski, ali ne priznaje. Ovo je tradicionalan način dobijanja poverljivih informacija, moguće je da se ova činjenica i dešava. Nedavno su novinari приметili da on govori francuski, ali je na njihovo pitanje odgovorio da zna samo nekoliko fraza. Može se pretpostaviti da niko ne zna koliko jezika zna i koja još znanja ima predsednik Ruske Federacije, ali on često komunicira bez prevodioca i sa mnogim liderima radi iza zatvorenih vrata.

Jedina mrlja u biografiji Putinovog ličnog života je njegova afera sa Alinom Kabajevom, koja je napustila sport i krenula u političku karijeru. Prema rečima samog predsednika, među njima nije bilo i nije moglo biti nikakve ljubavne veze. Alina Kabaeva nalazi se na listi sankcije zbog ruske agresije na Ukrajinu, i u obrazloženju je navedeno da "ima bliske veze sa Putinom".

Odnos Putina prema Sovjetskom savezu:

Prema rečima samog Putina, u filmu „Rusija. Novija istorija“ kaže da je za njega raspad SSSR-a bio tragedija i „slom istorijske Rusije“. Uostalom, šta je raspad Sovjetskog Saveza? Ovo je kolaps istorijske Rusije zvane Sovjetski SavezPostali smo sasvim druga zemlja. A ono što je nagomilano tokom hiljadu godina u velikoj meri je izgubljeno. Kako on kaže, njegova država je izgubila, posebno, 40 odsto teritorije, proizvodnih kapaciteta i stanovništva. Mnogi Rusi su se „preko noći našli u inostranstvu“ bez mogućnosti da se vrate u otadžbinu gde nije bilo ni mesta rada, ni prebivališta. Ovo je velika humanitarna tragedija, bez ikakvog preterivanja“, rekao je Putin. Na ovom mestu treba napomenuti da za Vladimira Putina nije tragedija ni Prvi ni Drugi svetski rat, ni Holokaust.

Putin je 2005. godine raspad SSSR-a nazvao najvećom geopolitičkom katastrofom 20. veka, a 2015. rekao je da se kao rezultat raspada Sovjetskog Saveza „ruski narod pokazao kao najveći raseljeni narod u svetu“.Istovremeno, Putin smatra da je raspad SSSR-a na savesti boljševika i rukovodstva Komunističke partije KP Sovjetskog Saveza. Prema njegovim rečima, pravo republika da se otepe od SSSR-a bilo je „neizbežno,pošto bacili nacionalizma nije nestalo tokom godina sovjetske vlasti. On smatra da su istorijske, strateške greške lidera boljševika, rukovodstva Komunističke partije, napravljene u različitim vremenima u izgradnji države, nacionalnoj i ekonomskoj politici, dovele do sloma naše ujedinjene zemlje. Nacionalističke ambicije nisu nestale, a podmetnuta mina „pravo na povlačenje iz SSSR-a“ čekalo je u svoj trenutak, što se na kraju i dogodilo. Na ovom mestu Putin žali za SSSR-om kao izrazom ruske dominacije nad ostalim narodima i njihovim teritorijama. Odnos prema Jermeniji zadnjih 30 godina najbolje pokazuje odnos Rusije prema drugim narodima.

Prema Putinovim rečima, sredinom 1980-ih, u pozadini rastućih sociološko-ekonomskih problema, planske krize ekonomije, nacionalno pitanje se sve više zaoštavalo, podstaknuto rastućim apetitima lokalnih elita. Ali umesto analize situacije, preduzimanja adekvatnih ekonomskih mera i postepenog, promišljenog i uravnoteženog preobražaja političkog sistema, Komunistička Partija se „ograničila na otvoreno slovo o obnavljanju lenjinističkog principa nacionalnog samoopredeljenja“. Zbog krize unutar same stranke, suprotstavljene strane su počele nerazmišljajući da podstiču nacionalistička osećanja. Ambicije nacionalističkih elita su bile zadovoljene, a pokazalo se da Komunistička Partija više nema alate da zadrži vlast u svojim rukama. Sve je to dovelo do postepenog potpunog raspada SSSR-a.

Iz svih Putinovih izjava jasno se vidi da mu je Sovjetski Savez bio drag, kao i mnogim njegovim građanima. Bila je to zaista moćna država sa svim svojim prednostima i manama. Međutim, nije bilo toliko ratova i sukoba između republika i nije bilo toliko prolivene krvi kao poslednjih godina nakon njenog raspada. Niko ne poriče da je bilo nesuglasica među nekim republikama, ali je sve to kontrolisano sa vrha države i davalo rezultate koji su održavali privid funkcionalnosti.

Putin i njegovo okruženje:

Tema Putina i njegovog okruženja od samog početka njegovog izbora za predsednika bila je jedna od najrelevantnijih. Postoji mišljenje da se, došavši na vlast, okružio predstavnicima najjačih sila, koji su bili postavljeni na ključne pozicije u zemlji. Međutim, neki zapadni analitičari smatraju da se on nije slučajno pojavio kao naslednik Borisa Jeljcina. Ne zna se i šta je tačno radio dok je radio u Drezdenu. Postoje samo pretpostavke koje on vešto odbacuje. Sa istorijske distance, na osnovu gomile pisanog i istorijskog materijala jasno je da se Putin bavio obaveštajno-bezbednosnim radom u Istočnoj Nemačkoj, staletiskoj državi SSSR-a. Takođe, analitičari smatraju da je u Rusiji obnovljen komitetski sistem, a oni su svu vlast skoncentrisali u svojim rukama. Još u sovjetsko vreme, novac je odlazio u inostranstvo. Članovi odbora su vodili tranziciju ka tržišnoj ekonomiji i sami ukrali deo sredstava, stvorili mrežu ofšor kompanija da obezbede i spasu sve što mogu. Devedesetih su opstali kao važna sila. Veruje se da je porodica Jeljcin upravo sa ovom silom, koja je ostala posle raspada Sovjetskog Saveza, tražila kompromis. Putin je i dalje čovek struktura (komiteta) moći koji je želeo da se vrati na vlast, a oni su podržali njegovu kandidaturu. Pokrenule su ga one grupe ljudi koje ga okružuju, tj. od struktura moći.

Zbog činjenice da u Rusiji nije bilo lustracije nakon raspada SSSR-a, mnogi partijski funkcioneri i oficiri KGB-a ne samo da su ostali u politici, već su i pod novom vlašću napravili ozbiljnu karijeru. Želja da se iskoristi potencijal odgovornih i organizovanih ljudi koji su, uprkos svemu, zadržali „duh državne službe“, reči su Nikolaja Petruševa, sada sekretara Saveta bezbednosti Rusije, nekada direktora FSB, zamenivši Vladimira Putina. Od tada Rusijom dominiraju čekisti.

U istom Savetu bezbednosti, danas ključnom organu vlasti u zemlji, nalazi se 10 oficira KGB-a. Odnosno, svaki treći je čekista. Čekisti su i Sergej Nariškin, Aleksandar Bortnikov, Sergej Ivanov i Viktor Zolotov. Svi oni, poput Putina, duguju karijeru vlastima.

Pored njih, čekist, službenik za bezbednost i punomoćenik predstavnik na Severnom Kavkazu Oleg Belaventsev je služio u DDR i Velikoj Britaniji, pa je čak bio proteran iz Londona zbog špijunaže. Za stare zasluge, odmah nakon aneksije Krima, Belaventsev je tamo poslat kao predsednički punomoćenik. Vlast je napustio i šef Carinske službe Vladimir Bulavin. Donedavno je bio i punomoćenik u Severozapadnom okrugu, a pre toga je dugi niz godina radio za KGB i FSB.

Predstavnik vlasti je i aktuelni zamenik šefa Saveta bezbednosti Rašid Nurgalijev.

Poltavčenko nije jedini koji dolazi iz bezbednosnih snaga među guvernerima. Tako je 2016. godine Rusijom zahvatio talas imenovanja čekista za regionalne lidere.

Rodom iz FSO (Federalni služba obezbeđenja Rusije) i GRU (Glavna obavještajna uprava glavnog štaba oružanih snaga Rusije), Putinov telohranitelj i jedan od ključnih ljudi u operaciji pripajanja Krima, Aleksej Djumin, bio je na čelu Tulske oblasti. Na čelo Jaroslavske oblasti su još osamdesetih godina prošlog veka poslali „oficira specijalne službe“, general-potpukovnika, koji je takođe počeo u KGB SSSR, Dmitrija Mironova. U Kalinjingradu, Evgenij Ziničev, takođe iz FSB-a, takođe u prošlosti bio je Putinov telohranitelj nešto malo više od dva meseca. Kao rezultat toga, nakon kratkog iskustva vođenja regiona, Ziničev se vratio u svoju kancelariju na Trgu Lubljanka.

Sada u ruskoj politici dolazi drugi talas bezbednosnih oficira na vlast. Prvi se dogodio 2000-ih, sa početkom vladavine Vladimira Putina kao predsednika. Sa ekonomskom krizom 2014. predsednik se ponovo okrenuo snagama bezbednosti. Sa takvim principom vladanja, pod Putinom je nastao čitav niz novih tajkuna. Odnosno došlo je do preraspodele državnih resursa, sa jedne tajkunske nomenklature na drugu usko povezanu sa samim Putinom.

Čak i ako guverner nije iz vlasti, onda je barem viceguverner ili šef ključnog resora u skoro svakom region je iz specijalnih službi:

- Zamenik šefa vlade Komi - kadrovski čekista Konstantin Lazarev.
- Zamenik guvernera Tomske oblasti – opet čekist Igor Tolstonosov.
- Zamenik šefa Odeljenja regionalne bezbednosti i borbe protiv korupcije Moskve – oficir FSB Anatolij Šiverskih. On je jedan od onih čekista koji nema nijednu fotografiju, osim na sajtu kabineta gradonačelnika.

Ima čak i iznenađujućih imenovanja: na primer, izbor novog guvernera Zabajkalske oblasti, Natalije Ždanove, za nju su lobirali oni ljudi iz takozvane „sile „ ispada da u stvari, region ne kontroliše ona, već njen suprug, general-potpukovnik FSB Sergej Ždanov.

U knjizi „Novo plemstvo -Obnova policijske države u Rusiji i nasleđe KGB-a, istraživač obaveštajnih službi Andrej Soldatov i Irina Borogan pišu: "Putinov dolazak dao je šansu da se vrate u najviše ešalone vlasti čitave generacije veterana specijalnih službi. Zauzeli su visoke pozicije na univerzitetima i na televizijskim kanalima, u bankama i ministarstvima. Promenivši uniforme u poslovna odela, ljudi iz specijalne službe su se preselile tamo gde je bila koncentrisana moć i novac.

Čak je i skovan poseban termin za njihovo označavanje – „ODR“: aktivni rezervni oficir. Ovo je armija tajnih oficira FSB u svim oblastima života. Teško je pretpostaviti koliko ljudi radi u aktivnoj rezervi, ali se njihov ukupan broj verovatno meri hiljadama“.

Najuži Putinov krug ljudi :

Ljudi koji su u Putinovom najužem krugu nastavljaju da se bogate po ustaljenom sistemu. U takvom sistemu, svi glavni strateški novčani tokovi iz zemlje su pod kontrolom ove grupacije ljudi. Oni žele da te tokove usmere ne samo u svoje džepove, već i kao instrument za finansiranje tajnih operacija na Zapadu i drugim područjima od interesa za rusku spoljnu politiku. U prilog tome ide saopštenje Sjedinjenih Američkih Država da od 2014. godine nastupa aktivno finansiranje političara od strane oligarha bliskih

Kremlju. Tokovi ovih crnih fondova dosežu i do Zapadno Balkana. Veoma veliki deo ruskog bogatstva drži se na ofšor računima. Ovo je veoma moćno oruđe koje se može upotrebiti protiv Zapada, da se korumpiraju zapadni zvaničnici i tamo slično. A najčešće se finansiraju tkz. grupe za pritisak, koje kreiraju društvene podele, učestvuju u kreiranju i pronošenju dezinformacija i obmana kojima pokušavaju da stvore pogrešnu percepciju stvarnosti.

Sa takvim odnosom snaga, teško je zamisliti da se može pojaviti neka vrsta konkurenta koji može da stvara Putinu prave političke izazove i da ugrozi ovaj sistem. Sistem funkcioniše i kontrola nad strateškim tokovima omogućava da se zapadni sistem podriva iznutra, a čemu smo svedočili i poslednjih nekoliko meseci (Ovo je crna kasa koja se može koristiti svaki dan).

Putin i njegovi oligarsi:

Njegov odnos prema oligarsima imao je i posebne karakteristike. Došavši na vlast, novoizabrani predsednik Rusije je rešio jedan od najvažnijih zadataka sa kojima se zemlja tada suočila – uklonio je oligarhe sa političke vlasti u zamenu za preferencije i ekonomiju. Tada je Kremlj postavio pravila igre za bogate: Vi se ne mešate u politiku, ne finansirate političke partije i javna udruženja bez naše dozvole, ne mešate se u Državnu dumu, a mi kao odgovor ne revidiramo rezultate kriminalne privatizacije i omogućavaju vam da zaradite veliki novac. Ovaj konsenzus, uprkos nezadovoljstvu društva, održao se skoro dvadeset godina i sada mu je, očigledno, došao kraj.

Početak ruske agresije u Ukrajini doveo je do uvođenja najstrožih sankcija Rusiji od strane SAD i Evropske unije. Sankcije Rusiji, koje je primenio Zapad, teško su pogodile novčanike poznatih oligarha. Oni su prvenstveno usmereni na imovinu oligarha, nadajući se da će podeliti elitu, oštetiti glavne njihove kese novca. Jahte i nekretnine se oduzimaju, računi blokiraju, sankcione liste se dopunjuju iz dana u dan.

Biznismeni ne bi izgubili račune i jahte da ih drže u Rusiji. Ovo je izjavio Vladimir Putin. On je dodao da je zaplena imovine na Zapadu bila lekcija za sve ruske privrednike.

Nisu pogrešili, jer uvođenjem sankcija mnogi oligarsi su počeli da izražavaju svoje nezadovoljstvo trenutnom situacijom, vlasnik Alfa-banke u intervjuu za Financial Times, Mihail Fridman, rekao je zapadnoj štampi o svojoj teškoj sudbini. Ali oni se za sada javno ne protive „operaciji“, ruske demilitarizacije i denacifikacije Ukrajine, kako Putin to naziva. Pitanje je kada će instinkt samoodržanja proraditi i dovesti do impulzije Putinove arhitekture moći.

Oleg Deripaska je svoj stav izrazio člankom Lava Tolstoja „*Одумайтесь*“, objavljenim 1904. u Engleskoj, o izbijanju rusko-japanskog rata. Onda je bacio frazu, kažu, Rusiji nedostaju pristojni ljudi sa mozgom. Nagoveštaji su više nego transparentni. A ovo nije običan oligarh - on se obogatio još devedesetih godina prošlog veka privatizacijom fabrike aluminijuma u Sajanogorsku. Ne, nije ga izgradio Deripaska, već sovjetski ljudi 1985. Dalje sramne radnje Olega Deripaske možete pronaći na internetu i razumeti šta je uradio sa imovinom i bogatstvom svoga naroda! Na ovoj listi je i vlasnik Novateka Leonid Mikhelson, vlasnik Lukoil Vagita Alekperov i drugi.

Američka i evropska štampa s vremena na vreme preuveličava temu oligarhijske zavere protiv ruskog predsednika. Naravno, uglavnom, ovo je insinucija i želja. Međutim, da to tako kažemo, u takvom rasuđivanju ima zdravog zrna razuma. Ruski nacionalni interesi nisu bliski nijednom oligarhu. Njih pre svega interesuje njihova imovina, a sadašnja situacija im je štetna - Zapad uvodi oštre sankcije, a vlast zahteva da se pojača društvena odgovornost poslovanja.

Ne smemo zaboraviti dva događaja ruske nacionalne istorije – 1917. i 1991. godine, koji je predvodio državni udar u Rusiji i organizovao zaveru protiv Nikolaja II i koji je podržao Jeljcina tokom puča u avgustu 1991. godine, a u suštini to je različita preraspodela moći unutar jednog istog imperijalnog karatkera.

Vladimir Putin je definitivno zarboljenik istorijskih interpretacija, prilikom svojih tumačenja iz istorije uzima delove kao sa švedskog stola, šta mu odgovara i po potrebi da opravda agresiju na Ukrajinu. Ideološko-istorijski miks današnje Putinove Rusije više liči na "rusku salatu" koja sadrži sve i svašta. Definitivna opsesija istorijom, je potkpreljenje za osvajačke namere, dok suštinska pitanja ruske porodice, ekonomije i obespravljenih građana Rusije ne predstavlja dominantnu temu. Nameće se zaključak da i ako je imao dobre namere te 1999. godine, danas je definitivno Putin generator unutrašnjih i spoljašnjih problema Ruske Federacije. Sve su glasnije optužbe da je svojom politikom doveo do proširenja NATO-a na Finsku i Švedsku, a Ukrajina je postala militarizovanija nego što je bila.